

UMUT

Kültür – Sanat - Edebiyat

UMUT

Umut... Ummaktan doğan güven duygusu. Bu dört harfli kelime bizim yaşam tarzımızı değiştirebilir. Nasıl mı? Şöyle ki bir insan büyük acılar, zorluklar ve kayıplar yaşayabilir. Bu acılar karşısında güçlü bir şekilde durabilmesini sağlayan şey umuttur. Eğer umudunu kaybederse düşüncesi ve duyguları “Yaşasam ne olur, ölsem ne olur.” biçimine girer. Bu bile hafif kalır. Umudunu yitirmek, bir insan için yıkım demektir. Umut tamamen yok olduğunda “intihar” denilen ölüm şekli ortaya çıkabilir. Yani insan yaşamdan iyice soğuduğunda kendini hayatına bile son verebilir. Anlarsınız ya umut sadece yaşam stilini değil yaşayıp yaşamayacağımızı bile değiştirebilir. Bu yüzden insan hep içinde “Gelecek daha iyi olacak.” duygusunu yani umudu taşımalıdır, yaşadığı olumsuzluklardan sonra umudunu yitirmemelidir. Bazen yaşamdan soğuruz o zaman “Ölsem.” deriz ama hayatımızın en büyük yanlışlarından birini yapmış oluruz. Çünkü hayat güzeldir. Mutlu insan yaşadığı olumsuzluklardan ders çıkarıp geleceğini tecrübelerine göre şekillendiren insandır. Bu dünyaya yaşamak için gönderildik ve bir yaşama hakkımız var. O hakkı iyimserlik ve umut duygularıyla yaşamalıyız. Yaşamak güzel. Her ne kadar kötü şeyler yaşasak da unutmayın umut her derde devadır...

Ezgi YURUL

Hilal Özge KÜÇÜK

KÜÇÜK DOSTLAR

Düşünmeden aldı o anda,
Sonra sıkıldı, attı sokağa.
Hiç düşünmedi onu bir daha,
O sokaklarda, kendi sıcacık yatağında.

Hayatına eskisi gibi devam etti.
Düşünmedi onunla geçen günlerini.
Bir daha onu hatırlamadı,
Aç, tok umursamadı.

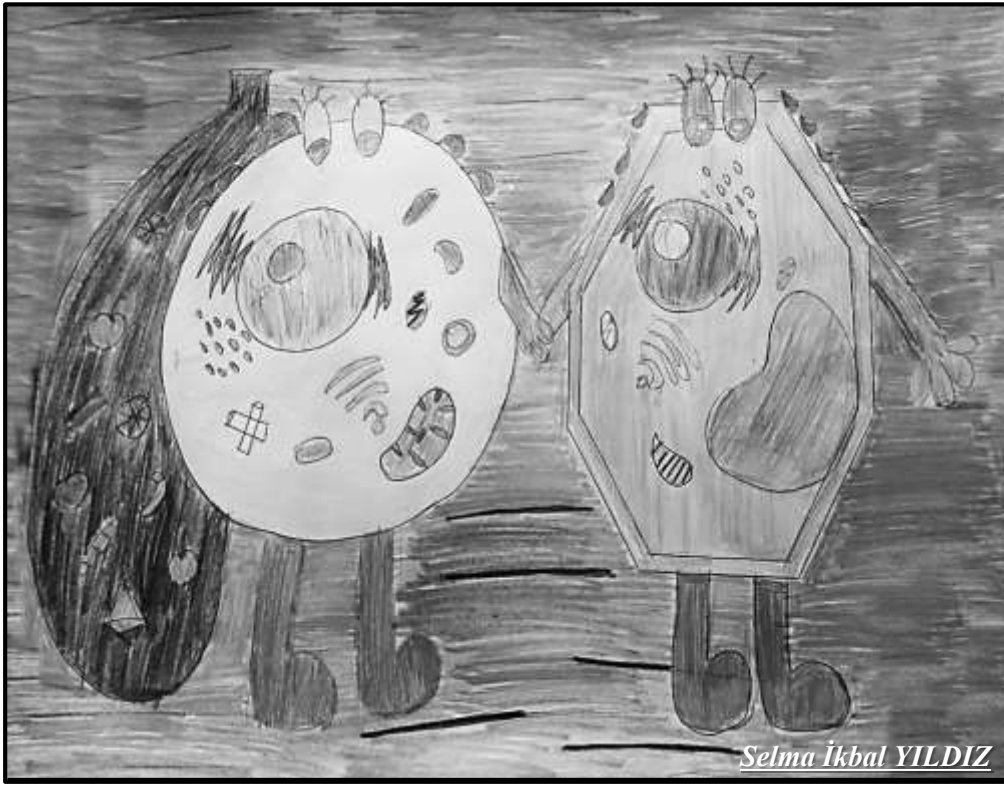
Oysa ona ihtiyacı vardı,
Ondan sıkılacaksa neden aldı?
Onu üzme ne hakkı vardı?
Düşünmeden alınan hayvanlar,
Şimdi mutsuz, sokaklarda...

Buse KOLSUZ

YALNIZ GEMİ

Çok mutluydum.
İnsanlar artık benimle konuşmuyor.
Martılar konmuyor üstüme.
Küsmüşler.
Dalgalar eskisi gibi değmiyor.
O eski çarpmaları hissedemiyorum.
Artık hiçbir gemi yanaşmıyor yanıma.
Liman bile kabul etmiyor beni.
Hayat bile küsmüş.
Etrafımdakileri de küstürmüş bana.
Dedim ya, çok mutluydum.
Ama insanlar, dalgalar, martılar olmayınca,
Hayatın bir anlamı yokmuş benim için.
Yalnız kalmış bir gemiyim artık.
Mutsuzum.

Zeynep IŞIK

HÜCRELER

Canlının en küçük yapı taşı hücredir.
Organeli ribozom protein üretir.
Çekirdekse hücrenin beynidir,
Hücrenin başında nöbettedir.
Ribozom en küçük organelidir.
Mitokondriye enerji üretir.
Sentrozom sadece hayvan hücresindedir,
Hücre bölünmesinde görevlidir.
Plastit sadece üç çeşittir:
Kloroplast, kromoplast, lökoplast,
Bunlar bitkinin temelidir.
Golgi salgı üretir.
Endoplazmik retikulum,
Maddeleri taşıyan organelidir.
Hücrelerin görevleri bundan ibarettir,
Bütün dünya böyle bilmektedir.

Hilal SECEN

İMZA TUTKUSU

Hepimizin bir anısı vardır. Bu anıların bazıları iz bırakır, bazıları bırakmaz. En önemli olan, anılarımızın bizde nasıl iz bıraktığıdır. Herkesin bir anısı olduğu gibi, benim de bir anım var. En sevdiğimi size anlatmak istiyorum.

3.sınıftaydım. Teneffüstaydık. Canım çok sıkılmış, sıramda otuyordum. Not defterime resim çiziyordum. Ara sıra da imzamı atıyordum. Tam o sırada bir grup arkadaşım gelip ne yaptığımı sordular. İmza attığımı söyledim. Baktım, ellerinde not defteri var. Elif, bana da imza atsana, diyorlardı. Ben de kıramadım, attım imzamı onlara. O sırada birkaç kişi daha geldi. Onlar da imza istedi. Onlara da verdim. Öyle böyle derken zil çaldı. Arkadaşlarım sınıfa doluştu. Onlar da başımdaki bir grup arkadaşımın ne yaptığını sordular. Durumu öğrenince onlar da sıra oluşturup benden imzamı istediler. Sonra acele ettiler. Hadi Elif! Hızlı ol Elif! dediler. Atıyordum imzamı, bir türlü bitmiyordu. Kendimi ünlü birisiymiş gibi hissetmeye başlamıştım. Niye benden imza istediklerini anlamadım. İmza atmaktan niye benden imza istediklerini sormaya fırsat bile bulamıyordum. Çok şaşırılmıştım. Anlam veremiyordum. Yoksa imzam yaşıma göre çok mu güzeldi? Sonra birden kapı açıldı. Öğretmenimiz geldi. Herkes yerine geçti. Nasıl olsa herkese imzamı atmıştım. Ders başlayınca da herkes bana içten bir şekilde gülümsüyordu.

O vakit çok mutluydum. O duygu, eşi benzeri olmayan bir şeydi. İmza tutkusu, diye anarım ben bu anımı. Küçük yaşında yaşadığım bu anımı unutamam. Gelecekte de iyi veya kötü anılarım olacaktır. Önümde beni bekleyen daha nice nice anılarım var...

Elif Yağmur GÜLER

MELEKLER MÜJDELEDİ

Dünyaya gelmeden önce biliyor muydum annemin kim olacağını? Daha doğar doğmaz O'nun kokusunu tanıyıp, ısınacağını... En büyük dayanağım, koruyucu meleğim, can yoldaşım O, olacakmış meğer. Annem! Bana melekler müjdeledi seni. Annem! Ne kadar da özlüyorum seni...

Hastalansam, ateşler içinde uyusam, suyum, rüzgârım olursun. Beni sanki bir goncanın tohumunu sakladığı gibi sarar sarmalarsın. Gecen, gündüzün değişir bana bir şey olsa. Ne kadar da seviyorum seni. Bu kadar değer verilmesi gereken bir varlık var mıdır başka? Başka kim bu kadar sevgi dolu olur bana?

İlk öğretmenimsin benim önce sevmeyi, hoş görmeyi öğrettin sonra da yaşamayı. Oyuncak bebeğimi hep senin bana baktığın gibi baktım. Göğsümde uyuttum onu, seni sevdiğim gibi sevsin diye beni.

Annem! Yüzünü güneşe dönen ayçiçeği gibi. Sen benim güneşimsin. Seni bana müjdeleyen meleklerden daha kıymetlisin. Beni koruduğun için sonsuz teşekkürler...

Zeynep DÖNMEZ

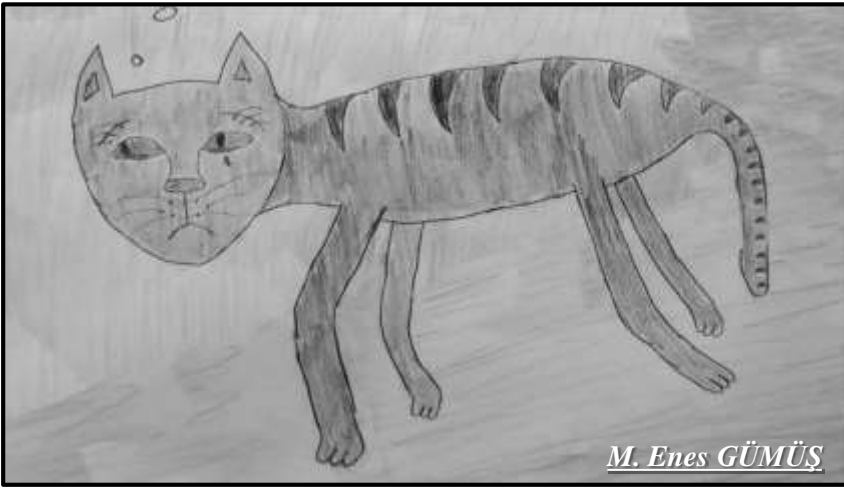
İÇİMİ DÖKEBİLDİĞİM TEK ARKADAŞ

23 Eylül 1995

Şu an kalbim vücudumdan acımasızca çıkartılıyor gibi hissediyorum. Daha doğrusu hissedemiyorum. Duygu kavramı bende yok. Aynı saçlarımın olmadığı gibi. Bugün okulda olmayan saçlarım yine dalga konusuydu. Bu benim suçum değil ki. Ben bir hastalık nedeniyle bu durumdaysam suç benim değil. Değil mi günlük? Benim sırdaşım artık sensin. Ne de olsa beni senden başka kimse arkadaş olarak görmüyor. Belki sen de görmüyorsundur? Ama siz günlükler hani tüm acıları sırtlayan dostlardınız? Bir şey olmaz tüm acılarımı alma sırtına. Yarisini aslında yeter. Bugün okulda uğradığım hakaretleri senden başkasına anlatamam ki zaten ben. O kız benim saçsız başımla dalga geçerken kendimi savunacak bir şey bulamadığım için oradan uzaklaşmak zorunda kaldım. Ne diyebilirdim ki? Kendimi ne ile avutabilirim? Şu an düşünüyorum da bugün benimle dalga geçen kıza karşılık verseydim kendimi iyi

hisseder miydim? Belki iyi hissederdim ama kızın üzülüğünü görünce yine pişmanlık duyan kişi ben olacaktım. Kalp kırıklığını iyi biliyorum. Ne de olsa kırılıp kırılıp tekrar onarılamayan kalp bana aitti. Her ne kadar ailem benim kalbimin kırıklarını söküp atmak için ellerinden geleni yapsalar da... Zaten sorun da bu ya. Sadece ellerinden geleni yapabiliyorlardı. Şunu anladım ki benim kalbim asla onarılamayacak ve o kalp kırıkları tıpkı bir cam kırığı gibi sağlam kalan kalp parçalarını da kesecek. Sonra da kalbim yok olacaktı zaten. Nedenini bilmiyorum ama böyle düşünmek hiçte saçma gelmiyordu bana. Belki de saçma. Saçma olan veya olmayan her şeyi seninle aşacağımı düşünüyorum günlük. Hem zaten acılarımın yarisini sen sırtlamayacak mıydın? O zaman büyük bir yolculuğa hazır ol!

Miray USANMAZ

YERİ DOLDURULAMAYANLAR

İnsanların hayatlarında yeri doldurulamayacak insanlar vardır. Bu insanların en önemlileri anne ve babadır. Bu iki insanın hayatımızdaki yeri diğer insanlarınkinden çok farklıdır. Onlar sayesinde hayatımızı mutlu veya mutsuz geçiririz, onlar sayesinde hayata tutunuruz. Zorlukların, sorunların üstesinden onlar sayesinde geliriz. Dünyada en kötü şey insanın anne ve babanın olmamasıdır. Her şeyin yeri belki dolar ancak anne babanın yeri hiçbir zaman dolmaz.

Annesiz, babasız kalmış çocuklara bakanlar belki anne babalarından daha iyi davranır ama yine de annenin, babanın yerini dolduramazlar.

Bakıcıların gösterdiği sevgi asla annenin ve babanın sevgisini tutmaz. Çok az insan vardır annesinin, babasının hayatta olmadığını varsayıp düşünen. Bir düşünse insan hayata, annesine, babasına ne kadar farklı bakar, onların değerini bilir. Okul çıkışı o öksüz ve yetim çocuk diğer arkadaşlarına bakar ve içinden şöyle der: “Keşke benim de anne ve babam olsaydı da onları çok sevseydim. Beni de okuldan annem alsaydı. Benim de onlar gibi bir ailem olsaydı, hayatım hep sevinçlerle dolsaydı.” Gerçektende bu acı dışarıdan görüldüğü gibi katlanılması kolay bir acı değildir. İnsanın hayatında üzüldüğü şeyler vardır ama bu acı basit bir acı değildir. Hayatta ilk eğitim, ilk sevgi aileden yani anne ve babadan alınır. Hayatın zorluklarına dayanmak kolay değildir. Bazen İnsanın bir olay karşısında yüzünü astığı, üzüldüğü durumlar olur ama bunlar zamanla geçer. Yetim çocukların ise tek acısı anne ve babasının olmamasıdır. O acı yüreğinde öylece kalır, hiç geçmez. Ama bizler onları anlayamayız. İnsan dünyaya bir kez gelir. Bu yüzden de yaşadığı bu dünyada hep mutlu olmayı ister. Ancak yetimlerin, öksüzlerin hayatları boyunca mutlu olmaları pek mümkün değildir. Bu çocuklara bakanlar onları hep sevindirmek ister ama onlar ne yaparlarsa yapsınlar annelerin ve babaların yerini tutamaz. Bu yüzden annelerimizin, babalarımızın değerini bilelim, onları üzmeylim.

Gülsüm KOC

TATLI SON

Ormanda bir kulübede ailesiyle yaşayan Cemre, sarı saçlı, mavi gözlü çok güzel bir kızdı. Cemre'nin annesinin adı Asiye, babasının adı Onur'du. Kardeşinin adı ise Aslı'ydı. Cemre kardeşiyle çok güzel geçinirdi. Ailesi geçimlerini ormandaki kuru odunları toplayıp satmakla sağlardı. O gün de odun topluyorlardı. Saat 19.30'da eve döneceklerdi. Ancak tam o sırada Cemre'nin babası, Cemre ve kardeşinin yanlarında olmadığını fark etti. Birden telaşa kapıldılar ve hemen eşiyile beraber onları aramaya koyuldular. Bu sırada Cemre ve Aslı yolu bulmaya çalışırken iyice kaybolmuşlardı. Karanlık iyice çökmeye başlamıştı. Babaları, annelerine “Çocukları bu saatten sonra arasak da bulamayız. Biz de biraz daha aramaya devam edersek kaybolacağız.” dedi. Anneleri istemeye istemeye eve gitmeyi kabul etti. Bu sırada Cemre ve Aslı iyice kaybolmuştu. Cemre kardeşine “Canım kardeşim biraz daha ilerlersek bizi hiç bulamayacaklar. Şimdi şu ağacın altında uyuyalım, yarın bir çaresine bakarız.” dedi. O gece orada uyudular. Ertesi gün Cemre kardeşinden önce uyanmıştı. Aslı uyanınca “Ablacığım ben çok acıktım.” dedi. Cemre'de ona “Canım kardeşim sabah senin acıkması olacağını düşünüp biraz meyve toplamıştım.” dedi. Topladığı meyveleri ortaya koyup yediler. Sonra Aslı ablasına “Ablacığım ne zaman yolumuzu bulacağız? Gerçekten annemi ve babamı çok özledim.” dedi. Cemre'de “Tamam, canım kardeşim. Bulacağız evimizi. Sen hiç merak etme.” dedi. Sonra bir hışırtı duyuldu. Aslı çok korkmuştu. Ablasına, Abla o ses neydi? diye sordu. Cemre'de “Bilmiyorum, sanırım bir sincaptır.” dedi. Aslı hala korkuyordu. Biraz sonra hışırtının sesi daha da arttı. Aslı ve Cemre korkup bir çalının arkasına girdiler. Biraz sonra bir gölge belirdi. Bir ağacın arkasından, kozalakları boyayarak hediyelik eşya haline getiren dedeleri çıktı. Çocukların kaybolduğundan dedelerinin haberi yoktu. Çocuklar dedelerini görünce çok sevindiler. Çalının ardından çıkarak “Canım dedeciğim! Seni gördüğümüze çok sevindik.” dediler. Dedeleri onları görünce burada ne aradıklarını sordu. Çocuklar bütün olanları anlattı. Dedeleri olanları duyunca çocukları alıp hemen annelerine götürdü. Eve vardıklarında dedelerine teşekkür ettiler. Annesi ve babası onları görünce sarılıp öptüler. Çocuklar anne ve babalarına bir daha odun toplamaya gittiklerinde onların yanlarından ayrılmayacaklarına söz verdiler.

Hilal SEÇKİN

MARMARİS

Ülkemizde görülmesi gereken pek çok tarihi, turistik yer var. Ailemle ülkemizin pek çok yerini gezdim fakat bu yerler arasında en çok sevdiğim yer Marmaris'tir. Bu yazıyı yazmamdaki asıl amaç oradaki güzellikleri size anlatmak.

İlçenin merkezi sahil boyunca uzanıyor. Sahilin hemen dibinde insanlar denize giriyor. Orada dikkatimi en çok çeken şey denizin duruluğu oldu. Deniz o kadar duruydu ki gözlük takmaya gerek kalmadan denizin içindeki balıkları görebiliyordum. Balıklar sizi görünce etrafa kaçıyor, siz de onları yakalamaya çalışıyorsunuz. Marmaris'te bir hafta kaldık. Tabi ki de bir hafta boyunca denizde durmadık. Amos Antik Kenti'ni görmek için yola çıktık. Oraya giderken de çok daha güzel yerler sizi karşılıyor. Mesela dağlar sizi çok etkiliyor. Kocaman ve yemyeşil dağlar heybetiyle duruyor, yanından geçen insanların içini huzurla dolduruyor... Biz Amos Antik Kenti'ne giderken sahilin yanında tatlı evlerin ve kafelerin olduğu bir yere uğradık. Burada en çok dikkatimi çeken şey her kafenin kendine ayrılmış küçük bir sahil bölümünün olmasıydı. Bir an orada yaşamının ne kadar güzel olacağını düşündüm. Evinden çıktığım anda denizle baş başa kalmak çok güzel bir duygu olsa gerek. Amos Antik Kenti ise tek kelimeyle müthişti. Belki biraz dağlık alanda idi ama orayı görmek için çıkmaya değerdi. Asırlar öncesinde insanların yaptığı tiyatrolar, evler hala önümde duruyordu. Orayı çok beğendik. Bir de koyları vardı, cennet gibiydi sanki. Mavi ve yeşilin bu kadar uyumlu iki renk olduğunu bilmiyordum. Zaten denizi ve doğayı çok seven bir insandım, orası benim ve benim gibiler için tam yaşanacak bir yerdi. Hele de koylara dağlardan bakıyorsanız, durduğunuz yerden ayrılmak istemeyeceğinize eminim. Bu güzel yerin sadece gezilecek, turistik yerleri değil, yöresel ve ünlü yiyecekleri de vardı. Bunların en meşhur yiyeceklerinden biri çam balıymış. Çiçek balından çok bölgede çam balı üretiliyormuş. Tadına baktık ve gerçekten tadının çok güzel olduğunu gördük. Gidip yemenizi daha doğrusu alıp tatmanızı tavsiye ederim. Burada dikkatimi çeken şeylerden biri de yol kenarındaki zeytin ve zeytinyağı tezgâhları oldu. Meğerki Marmaris'te yetişen zeytinler ile zeytinyağı yapılıyorymuş. Sofralarında da zeytinyağı kullanıyorlarmış. Biz de buradan zeytinyağı aldık. Annemin bu zeytinyağı ile yaptığı yemeklerin tadının daha güzel olduğunu hissettim.

Açıkçası denizi, havası, dağları, koyları, turistik mekânları ve yöresel yiyecekleri ile ben Marmaris'i çok sevdim. Eğer sizin de yolunuz buraya düşerse gezmenizi tavsiye ederim.

Melis EZGİ

3

HIRSIN OLUŞTURDUĞU CANAVAR

İnsanların içinde çeşitli olumsuz duygular vardır. Bunlardan bazıları öfke, kibir, gurur, insanları aşağı görmek, kıskançlık, aşırı hırstır. Hepsisi insanın kendisine ve çevresine zarar verir ama bu duygularının esiri olanlar bunun farkında değildir. Farkında olmadıkları için bu duygularla yaşamaya devam ederler, çevrelerinde sevilmez insanlar olurlar.

UZAYLILAR

Uzaylılar nedir, kimdir? Nereden gelmişlerdir? Dünyaya gerçekten uğramışlar mıdır? Bu soruların cevabını hiç düşündünüz mü? Yoksa “Varsa bana ne?” deyip bir kenara mı attınız?

Uzaylıların dünya dışında yaşayan insan dışı varlıklar olduğu öne sürülüyor. İnsanlar arasında yaygınlaşan kaniya göre ve uzaylı gördüğünü söyleyen insanların söylediklerine göre gözleri, bizim gözlerimizin 4-5 katı, ağızları ise bir çizgi gibi. Görenlerin bazıları uzaylıların ten renklerinin bizim ten rengimizden farklı olduğunu söylüyor. Fakat düşünüp kafamızı biraz kurcaladığımızda, her uzaylının aynı gezegenden gelemeceği ihtimali aklımıza geliyor. Ya bazıları dış uzaydan gelirken bazıları Samanyolu Galaksisinden geliyorsa... Bu da söylenenlerin uydurma değil, gezegenler arası farklılık olduğunu gösterir.

Nereden ve neyle geldiler? Bu iki sorudan birinin cevabı bence şu: Uzaylılar dış uzaydan ve bizim galaksimizden geldi. Peki, neden teknolojileri daha gelişmiş? Farklı boyutlardan gelme ihtimalleri var mı?

Bu duygulardan hırsın zararı daha fazladır. Hırs kelime anlamı olarak “sonu gelmeyen istek aşırı, tutku” olarak tanımlanır. Hayatta bazı insanlar vardır. Öyle bir hırs yaparlar ki kimseyi, kimsenin düşüncelerini önemsemezler. Neden mi? Çünkü onlar için sadece kendileri vardır ve sadece kendi mutluluklarını düşünürler. Onlar diğerlerini üzdüklerinin farkında değildirler, üzülmüş üzülmedikleri de pek umurlarında da değildir çünkü bu kocaman dünyada sadece kendileri varmış gibi yaşarlar. Gözleri kendilerinden başka bir şey görmez. Aşırı hırsı şöyle bir hikâyeye anlatmak isterim:

Tenha bir köyde bir adam yaşarmış. Bu adam köyün en fakir adamı olarak kabul edilirmiş ama bu durumuna hiç üzülmemiş. Her zaman daha iyi olacağına inanır, hiçbir zaman umudunu kaybetmez, hep şükredermiş. Bu durumdan bir gün kurtulacağına inanırmış. Gel zaman git zaman derken adam zengin olmuş. Zengin olmasıyla beraber içindeki yardımsever, iyi yürekli insan gidivermiş. Zengin olmadan önceki halini unutturmuş. Eskiden kendisi gibi olan fakir insanları umursamaz hatta alay eder olmuş. Zengin olmasıyla sanki gözleri kör olmuş. Tek düşüncesi malını, parasını nasıl arttırmış olmuş. Hep bunun için çalışmış. Böyle olunca insanlar artık onunla muhatap olmaz olmuş. Sevilmeyen insan sınıfına sokulmuş. Yıllar sonra malını, mülkünü, parasını büyük bir depremden sonra çıkan yangınla yitirmiş. Bununla birlikte eski sefil haline geri dönmüş. Artık diğer variyetli insanlar onu önemsemez, arayıp sormaz olmuş. Yapayalnız kalmış. Ne eski fakir arkadaşları ne de zengin arkadaşları arayıp sormaz olmuş. Hırsın gözlerine bürüdüğü örtü bir anda kalkmış; geriye perişan, yalnız bir adam kalmış.

Tarih boyunca aşırı hırsın kurbanı olanların zaman içinde mallarını, mevkilerini kaybettiği görülmüştür. Sizlere hırslı olmayın demiyorum. Hırsınızı doğru yerlerde kullanın, diyorum. Hırsınızı hayır yapmada, ilimde kullanın. Ancak bu şekilde kendinizi ve çevrenizi mutlu edersiniz. Bunlar için sağlam bir inanç gerekli. Aşırı hırs sebep ne olursa olsun gözünüzü bürümesin. Hırsınızı zengin olmak için değil, bu hikâyeye tezat, iyi insan olmak için kullanın. Aşırı hırsın ve aç gözlülüğten uzak olun.

Melike YILDIZ

Bu soruların cevaplarını bırakın bizim çözmemizi, bilim insanları bile hala çözemediler. Şimdi dersiniz ki “Bu metin bizi meraklandırmaktan başka ne işimize yaradı?” Ama bunu demeyin çünkü sizi meraklandırmak, belki de gelecekte sizin bu sırları çözenize neden olacak...

Ama “Ne ile geliyorlar?” sorusunun cevabı belli. Uzaylılar dünyaya UFO’lar ile geliyor. Çoğu insanın havada gördükleri uçağa hiç benzemeyen bir araç. Daire olması onu daha da belirginleştiriyor. Özellikle ABD ve Brezilya’da çok görülen UFO’lar günümüzde halen bir karmaşa. Dünyaya uğramaları ise tam bir muamma. İnsanların bazıları gördük, diyor. Bu gördük diyenlerin bazılarının anlatımları birbirine uymazken bazılarınınki tamamen birbirine uyuyor. Bu anlatımlar ve söyleşiler doğru ise uzaylılar hiç de dost canlısı varlıklar olmayabilir. Örneğin; Venüs’ten gelen uzaylılar dost canlısıyken Jüpiter’den gelen uzaylılar tamamen bizi düşman gibi görüyor olabilir. Bu sorunun cevabını hiç düşündünüz mü? Ya da “Varsa bana ne? Sanki Türkiye’ye mi uğrayacak?” dediniz. En kötüsü, hiç düşünmeden “Yoktur, yoktur.” mu dediniz? Ben derim ki “Uzaylılara inanın!”...

Melis YURUL

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan Çalkıran Turizm’e teşekkür ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ

Muharrem TUNCEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Taner KOMAN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Samet ERYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

İşıl YAVUZ

YAYIN KURULU

Münevver Çaylı TUNCER

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Stad Caddesi No:45 Çubuk/ANKARA

0312 838 52 24